

Text a to, co je „za“ ním

Heidegger v předmluvě k jedné své sbírce dost rozmanitých textů říká, že čtenář by si měl představit, jak je sbírkou uváděn na cestu, po níž už před ním šel autor, a tak že se nemusí starat o jednotlivosti textů samých. – Když to takto přeložíme, je možno tomu také špatně rozumět, protože slovo „cesta“ (ostatně i německé slovo „Weg“) má dvojí hlavní význam: buď to chápeme jako něco vybudovaného či vyšlapaného, po čem jdeme, anebo jako to naše cestování samo, a tam vedle nějakých vybudovaných cest jsou také pěšinky, stezky – a také bezcestí, kde si to musíme razit houštím. A právě v takových svízelných situacích se filosof ocitá, když filosofuje (a když se jen nezabývá jinými filosofy a jejich díly). Pak je ovšem rád, když přece jen najde někoho, kdo to prošlapával už před ním. Ale pak také vůbec nejde o to, aby jej napodoboval, aby šel přesně v jeho stopách, ale aby se inspiroval tím, kam ten myslitel šel resp. kam chtěl jít, kam mířil. Jinak řečeno: nejde o to, „heideggerovat“, ale hledat a snad i trochu nacházet to, co hledal a co také trochu (snad i víc a lépe, ale to se ještě musí prokázat!) nacházel ten větší myslitel před ním. To aktivní „cestování“, to pronikání do ještě neprošlapaného terénu je důležité, ba rozhodující; nejsou to stejné boty ani stejná hůl, ani stejné kroky a jiné takové ‚pouhé‘ prostředky. (Jinak by totiž opravdu platilo, že nakonec jde jen o „režim řeči“, přesněji jazyka, a ne o „věc samu“.)

(Písek, 101010-2.)